

Carta do Prelado (abril de 2016)

"Perdoar as ofensas representa, en certo xeito, o máis divino que poden realizar os homes", sinala o Prelado na súa carta de abril, na que dedica amplo espazo ao perdón.

06-04-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Conmovémonos unha vez máis, durante a Semana Santa, ante o amor de Deus polos homes. *Tanto amou*

*Deus ao mundo -escribe san Xoan-
que lle entregou ao seu Fillo
Unixénito, para que todo o que cre nel
non pereza, senón que teña vida
eterna. Pois Deus non enviou ao seu
Fillo ao mundo para xulgar ao
mundo, senón para que o mundo
sálvese por El [1].*

Cantas grazas temos que dar á
Trindade Santa por este malgaste de
bondade e misericordia! Máis aínda
se consideramos que *Cristo, cando
aínda nós eramos débiles, morreu
polos impíos no tempo establecido[2].*
A paixón e morte do Señor constitúe
o culmen do compromiso que Deus,
libremente, quixo contraer coa
humanidade. «O seu primeiro
compromiso foi o de crear o mundo, e
a pesar dos nosos atentados para
destruílo -e son moitos-, El
comprométese a mantelo vivo. Pero o
seu compromiso máis grande foi
doarnos a Xesús. Este é o gran
compromiso de Deus! Si, Xesús é

xustamente o compromiso extremo que Deus asumiu para con nosotros»[3].

En virtude desa promesa, reiteradamente renovada ao longo da historia da salvación, o Fillo de Deus encarnado non se limitou a alcanzarnos o perdón dos pecados vivindo e traballando entre nós, aínda que a máis pequena acción súa tiña valor sobreabundante para redimirnos; nin tampouco se contentou con interceder por nós, aínda que ben sabía que Deus Pai escoitaba sempre a súa oración. Decidiu chegar até o extremo, porque *ninguén ten amor máis grande que o de dar un a vida polos seus amigos*[4].

Son conmovedoras as palabras de Xesucristo Redentor durante a súa agonía na cruz. A primeira foi esta: *Pai, perdóalles, porque non saben o que fan*[5]. Non pensa nas humillacións e dores polos que

atravesaba, nin na crueldade dos que lle crucificaban, senón na ofensa a Deus. Viño a alcanzarnos o perdón dos nosos pecados e a súa primeira frase é unha petición de misericordia. A segunda, dirixida ao bo ladrón, prosegue na mesma liña. Ante o sincero arrepentimento daquel home, promételle a remisión dos seus pecados e a vida eterna: *en verdade dígoche: hoxe estarás comigo no Paraíso*[6]. Explícase a piedade fonda coa que o noso Pai bicaba o crucifixo que, para quen o vían, supuña un momento de conversión e unha invitación a falar de Cristo e do seu exemplo.

San Xosemaría asimilou con profundidade estes ensinamentos do Señor, e predicounas co seu exemplo e coa súa palabra. ***Perdoar. Perdoar con toda a alma e sen físgoa de rancor! Actitude sempre grande e fecunda.***

-Ese foi o xesto de Cristo ao ser situado na cruz: "Pai, perdóalles, porque non saben o que fan", e de aí veu a túa salvación e a miña[7].
Que bo exemplo para nós! Pidamos a Deus que saibamos ser indulxentes e desculpar enseguida a quen nos ofenderon, sen resentimentos.

Perdoar as ofensas representa, en certo xeito, o máis divino que poden realizar os homes. Non queda só nunha obra de misericordia, senón que tamén é condición e pregaria para que Deus remita os nosos pecados, como o Mestre ensinounos na oración do nosopai: *perdoa as nosas ofensas, como tamén nós perdoamos aos que nos ofenden[8].*

Unha das grandes deficiencias da sociedade actual exprésase na dificultade de perdoar. Persoas singulares e nacións enteiras volven unha vez e outra sobre os agravios recibidos, chapotean neses recordos

como nun charco cheo de inmundicia, e non queren esforzarse por esquecelos e perdoar. Outra -e moi clara- é o ensino do noso Señor, que compendia a historia da clemencia divina coa humanidade nestas palabras: *bienaventurados os misericordiosos, porque alcanzarán misericordia*[9].

Temos moi gravadas moitas escenas do Evanxeo, nas que se manifesta esta actitude de Jesús: o seu perdón á muller pecadora en casa de Simón o fariseo, a parábola do fillo pródigo ou da ovella perdida, a súa clemencia coa muller adúltera... É a senda que os cristiáns temos que percorrer, para asemellarnos ao Mestre. ***Ese camiño resúmese nunha única palabra: amar. Amar é ter o corazón grande, sentir as preocupacións dos que nos rodean, saber perdoar e comprender: sacrificarse, con Xesucristo, polas almas todas. Se***

***amamos co corazón de Cristo
aprenderemos a servir, e
defenderemos a verdade
claramente e con amor***[10].

Con todo, como repetía san Xosemaría, para amar deste xeito resulta imprescindible ***que cada un extirpe, da súa propia vida, todo o que estorba a Vida de Cristo en nós: o apego á nosa comodidade, a tentación do egoísmo, a tendencia ao lucimento propio. Só reproducindo en nós esa Vida de Cristo, poderemos transmitila aos demais; só experimentando a morte do gran de trigo, poderemos traballar nas entrañas da terra, transformala desde dentro, facela fecunda***[11].

As escenas da paixón e morte do Señor, que revivimos recentemente, exponnos unhas preguntas comprometedoras, ás que habemos de responder sinceramente. Sabemos

perdoar desde o primeiro momento as ofensas recibidas, que moitas veces non son tales, senón froito da nosa imaxinación ou esaxeracións da nosa susceptibilidade? Esforzámonos por cancelalas do corazón, sen volver unha e outra vez sobre eses temas? Pedimos axuda ao Señor e á Santísima Virxe, cando notamos que nos resulta difícil perdoar?

Así ha de ser nosa actitude constante, porque non basta desculpar unha vez, nin dúas, nin tres... Lembremos a resposta do Señor á pregunta de Pedro: *Cantas veces teño que perdoar ao meu irmán cando peque contra min? Até sete? Jesús respondeulle: non dígoche que até sete veces, senón até setenta veces sete* [12]; é dicir, sempre. A continuación, para que se nos quedase ben gravada esta lección, relatou a parábola do servo cruel que foi neciamente intransixente ante unha débeda ridícula dun compañeiro seu, cando

o seu amo habíalle condonado unha cantidade enorme [13].

Esforcémonos, neste ano da misericordia e sempre, por assimilar a fondo estas esixencias do verdadeiro discípulo de Cristo.

Non basta evitar da nosa parte as ofensas externas, senón que é preciso esforzarse por afogar os pensamentos e os xuízos contrarios á caridade. O noso camiñar terreo tradúcese nunha peregrinación cara á gloria do Ceo; e, para alcanzar esa meta, Xesucristo móstranos as etapas. Unha expóna o Papa na bula *Misericordiæ vultus*, comentando unhas palabras do Señor: *non xulguedes e non seredes xulgados; non condenades e non seredes condenados*[14].

Escribe o Santo Pai: «Ante todo, non *xulgar* e non *condenar*. Se non se quere incorrer no xuízo de Deus, ningún pode converterse no xuíz do

propio irmán. Os homes certamente cos seus xuízos detéñense na superficie, mentres o Pai mira o interior. Canto mal fan as palabras cando están motivadas por sentimentos de celos e envexa! Falar mal do propio irmán na súa ausencia equivale a expolo ao descrédito, a comprometer a súa reputación e a deixalo a mercé do chisme. Non xulgar e non condenar significa, en positivo, saber percibir o que de bo hai en cada persoa e non permitir que deba sufrir polo noso xuízo parcial e pola nosa presunción de sabelo todo. Con todo, isto non é aínda suficiente para manifestar a misericordia. Jesús pide tamén *perdoar* e *dar*. Ser instrumentos do perdón, porque fomos os primeiros en recibilo de Deus. Ser xenerosos con todos sabendo que tamén Deus dispensa sobre nós a súa benevolencia con magnanimidad »[15].

Aparece aquí outra dimensión do perdón cristián: solicitalo aos demais en canto decatámonos de ofenderlles. Non é unha humillación, senón ao contrario: é manifestación de grandeza de espírito, de corazón amplo, de alma xenerosa. Tamén nisto san Xosemaría deunos exemplo. Con que facilidade pedía desculpas, con humildade verdadeira, se pensaba que alguén se quedou ferido por unha reprensión súa, aínda que fose feita xustamente! Nunha ocasión, recoñecía que había implorado perdón ao Señor moitas veces, polo que pensaba que eran faltas de correspondencia. ***Pero, á vez -engadía-, atrévome a dicir que vos entreguei o mellor da miña alma; o que Divos O noso Señor concedeume, procurei transmitirlo a vós coa maior fidelidade; e, cando non souben facelo, recoñecín enseguida os meus erros, pedín perdón a Deus e***

***aos que me rodeaban, e
inmediatamente volvín á loita***[16].

O día 20 dá comezo un ano máis do meu servizo á Igrexa como Prelado do Opus Dei. E o 23 administrarei o presbiterado a un numeroso grupo de irmáns vosos, diáconos da Prelatura. Rezade moito por eles e por min, e por todos os sacerdotes da Igrexa. Vivamos sempre *consummati in unum*[17], ben unidos na oración, nas intencións, nas obras, para que o Señor continúe mirándonos con misericordia. E sigamos tendo moi presente na nosa oración ao Papa e todas as súas intencións.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de abril de 2016

[1] *Jn* 3, 16-17.

[2] *Rm* 5, 6.

[3] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 20-II-2016.

[4] *Jn* 15, 13.

[5] *Lc* 23, 34.

[6] *Ibid.*, 43.

[7] San Xosemaría, *Asuco*, n. 805.

[8] *Mt* 6, 12.

[9] *Mt* 5, 7.

[10] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 158.

[11] *Ibid.*

[12] *Mt* 18, 21-22.

[13] Cfr. *Mt* 18, 23-35

[14] *Lc* 6, 37.

[15] Papa Francisco, Bula *Misericordiæ vultus*, 11-IV-2015, n. 14.

[16] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 29-III-1959.

[17] *Jn* 17, 23.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-abril-de-2016/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-abril-de-2016/) (05-08-2025)